

Ролята на Вселенските собори в живота на Църквата

В империето В.е са се дължавали по:
догматически въпроси, против еретически
учения, или за да се преодолее Ц-та от разкол
и разделение. ВС изразявали колективния
воля на Ц-та и чрез своите решения,
постановления и канони оказвали
въздействие в/у целия християнски свят.
7 ВС са се провели на територията
на Византия, м/у IV-VIII век, под непосредствено-
то ръководство и с участието на византий-
ските императори, освен общо Ц-ни, те
били и византийски.

"Като-християнската от хр-ските империи",
за която личата се е смятала В-з,
отделяла изключително място на ВС.
Решенията на тези собори засягали
проблеми от вътрешния живот и църк.-сфинство,
на което империята не ронила църк.-на
много. Би било интересно да се каже, че
въпросите на върхата и каноните засягали
само въпросите за духовенството и върховната
представителна на св. власт. По духа на
признание на един съвременник от IV в, когато
е да отиде човек - в хлебарницата, рибар-
ницата, търтищата или градските бази
навсякъде се обсъждали проблемите на
върхата и становището на еретиците.
Този засяган интерес показва, че
византийците се интересували, изключи-
телно много от догматичите и каноните
на Ц-та.

Те били тукто всекидневно, защото много от проблемите на бита и нравите се решавали тукто на тези събори. Кои пороци нуждата от дикването на тези високи духовни форуми като ВС?

След Медиоланския едикт 313 г. започнало усилено вътрешно утвъряване на християнско-богословско-философската мисъл и укрепване на църквата, която остават важни за целия по-нататъшен период от развитието на църквата. ВС (за разлика от поместните, които решавали конкретни въпроси на местната църква) си поставяли две основни цели: ① да се противопоставят на ересите, ② да изяснят основните истини на вярата. Тези практики били споменилите цели да се осъществяват от едномислените ученици на отделни хора и по-късно от общото учение на църквата. Те ставали общоверни блага, само когато получали колективно утвърждение от ВС. Употребеният в случая термин „вселенски“ има и друго з-е. Самият Римски император се възприемал като „световен“ и с това още веднъж показвал, че вселенско, което става в него, има „световно“ (вселенско) значение.

Повод за сликването на ТБС става спорът между Александрийския еп-Александър с неговия презвитер Арий по повод на Света Троица. Според христ. религиозна вяра Бог е един по същество, но трайно по лица: Бог-Отец, Бог-Син (Христос) и Бог-Дух. Арий като възпитаник на Антиохийската рационалистична школа, твърди, че между отделните лица на Света Троица няма равенство. Мъмиза, че Христос бил „сътворен“. Подобно твърдение подлатало на съмнение светостта на Църквата, тъй като иши създател е Христос. За дълбокото на спора предизвик-ва имп. Константин Велики да свика I-и общоцърковен събор, който да вземе становище по правилността на едната или другата теза.

В Никея
Съборът (свикан на 20 май 325г) осъдил Арий като еретик и признал Бог-Син (Иисус Христос) за „едноосъщен“, а не за „сътворен“ на Бог-Отец. Ведно с това отъните изготвени първите няколко сленове от Символа на вярата, в който залегнали основните истини на християнското изповядание.

Колко голямо значение се отдавало на решението на Никейския събор иши от факта, че той бил събран всяка година (и досега) на 7-та неделя след Великден

Вторият Вс (381-) в Цариград, там се свиква във връзка с утвърдването на Манахионите, които поставили въпроса за 3-тото лице на Света Троица - Бог Дух Свети. Като се е и осаквало „манахионството“ е било осъдено и отново се потвърждава „единицата“ на Света Троица. Към първите знаци на символа на вярата се добавили и няколко нови, с което това вероизповедание определено било окончателно завършено. В бъдеще всеки, който искал да потвърди принадлежността си към православната църква или официалното вероизповедание, трябвало публично да използва символа на вярата.

Третият Вс (428-430) в Ефес се свиква по повод утвърдването на Несторий. Той зашел се използва жемината на 2-те Троици (различни) по отношение на Исус Христос - божествена и човешка. За това потлея в това творение чуждо нещо нежелано, но по-нататъшното му разгръщане идва до ожесточени спорове. Имам като Исус има човешка Троица, значи един роден като бабинден човек и тогава Св. Богородица била „Христородница“. Това творение удрело силно по култа на Св. Богородица и е било в столицата, където той бил на голъма погит. Несторианството е осъдено като ерес.

IV ВС (451 в Халкедон) е сливан поради
поврата на ереста на монофизитите.
Сторед тях Христос има само една
"природа" и тя била "божествената".
Так сторед тяхните твърденија Христос не
могол да страда истински на крстот,
тај како страдањето е неопределено за
еден Бог. Реакцијата на православното
духенство била многу остра, ако се
примено, се Христос не е страдал на
крста, то значело, се не е извршено
изкупението на целиот род, за
кото Исус третира за страдањето. Това
малку сериозно страшноста и
логиката последиственост во христијански
то религиозно учење.

Од ден догматичната дебата, Халкедонскиот
сбор взел и извршил изключително важни
решенија (канонични). Едно от тях е
28-тиот с кој се обврзува се констати-
нополскиот епископ нема равна права
с римскиот папа. При все, се му признава-
ме посетното право да се губи
"прво меѓу равни", изравнувањето по
права на двамата престозтеми било
недопустимо оскрбление за Римскиот папа.
Поради ова неговата потреба триена
всички решенија на собора без 28-тиот.
Во то-нататешната историја на цр-
тава решение многукратно ставаат
обект на преврати (тележани) и подгот
за други конфликти меѓу Рим
и Константинопол.

V ВС (553 в Цариград). Той е един от
наико популярните собори на 5-та. Официал-
ната му цел била да отстрани и последните
прежки, както третствани връщащето на
монархизма в коцата на православия.
Жо тази задача не се отдава на отците,
сторът се задължава. В него взем
отношение светските власти, както
предложени на поемне Трибуните
на монархизма.

VI ВС (680-681 в Цариград) свикан за
да разгледа уцения на двотел-
ната се монотелитска ерес.
Тя била естествена реакция на моно-
физитизма и уцата се Христос има
една волъ и едно действие.

[моно-един и телъ - волъ]
След продължителни сторде монотелитството
било осъдено. Отците решили: Христос
има две волы (бонествена и свещна),
свещени неразделно, несмтно,
неизменно и неразлъжно, без да са
противопоставени една на друга.

За нас българите, този събор представ-
лва интерес и от една друга страна.
По време на дискусиите в едно от
изказванията на презвитер Константин
от гр. Атамеъ се съобщава за
треторъжно торанение във „вайната
ерещу българите“. Тъкмо тези думи дават
основаие на нашия историк Юрдан
(да Юрдан не Юрдан) Трифонъ да стигне
до извода, че ваината в Олгъна

и ру войските на хан Астарух и
Константин IV Погонят се е водила
малко преди август 680 г.

Това коригура поддържаната дототек
от българската историческа наука
дата за бразуването на държавата,
българската страна хронологията на
историка Теофан в 679 г.

Пето-шести ВС. Странното му име
название идва от това, че на този
събор били разглеждани не решените
проблеми на Тетя и шестия ВС. Събори.
Слика през 692 г. в Харисрад. Заседа-
нията му се проведени в държавната
зала "Трул". (Тролиците в тази зала
били с формата на арка П а на
тр. арка' означава Трумон, формата
на Света Светих) откъдето е и изведен
като Трулски събор.

Отнасяно римската църква отказана
да признае този събор поради противо-
речието и с константинополската църква
за необходимата на духовенството. Според
дани част от духовенството има право на
брак или не. Източните ц-ли настоява-
ли за т. нар. "бъло духовство" да има
право на един брак. Римската църква
само изобщо против брака на духовни-
ците от всички санове и рангове.

Втората Прегледа за спора му дотек
църкви третото държавно на 28 януари
на IV ВС.

VII BC - Това е последният събор, при-
знат от източната църква. Слика
в Жикез (786 - 787) показва
различията се във Византия (през VIII-IX)
иконоборско движение.

Ранната църква не познавала почитане-
то на иконите. Страхът от прилика с
езицеското идолотъркване държало
настрана християните от почитането на
всякакви скулптурни вещи и брази.
Несъмнената победа над езицеството обаче
постепенно отворила вратите за почитането
на светите брази, което с течение на
времето прибрало скулптурни размери.

Несто пъти монаси стекулирали с
иконо на светци и "нерзкоборни икони",
което водело врата до формено идоло-
търкване. Не само изписаният образ,
но и дървото? Доста? или изобщо
материалите? с каква дим изписван
образа се смята за свещени.

Това прилично дейци на църквата да
взема мерки против неумерено разраст-
ващия се култ към иконите. Бедата
бача в това, че намесата на светските
власти в този спор изкористила
същността му. Разногласията стигнали
до там, че за тях тръбвало да се
приизнесе върховният консистен орган
на църквата BC.

С решенията на 7 BC приложена
дълготрайната борба в църквата
против ересите и

изработването на точно догматично
учение и канонически традиции.

Оттогава и до днес в православно-
ната църква много неща са се
променили. Това не е просто
консерватизъм, а убавение на
основните истини които не
могат периферично да се изменят

Епохата на ВС е класическият
период от разкъсването на християнската
църква. Това тз действата все още
еднородно. Петте патриархати изтират
свои деления и съвместно решават
всички общоцърковни проблеми.

Но независимо от това, още тогава
происходе разликата между източните
църкви (представени най-вече от
константински патриархат) и рим-ката.

Урез ВС В-з демонстрирана
ръководното си място сред християните.
Митр. и префектурата си взорите
и се немесват в догматичната
дейност, с което засиждат с
политика на превозство на църквата.
ВС били първите международни
форуми, на които народите от хр. бещност
слекнали да гледат като на средство,
способно да решава проблеми от
общохристиянско значение.